

დანიელის წიგნი — ას ოთხმოცდაერთი

შუალამის ღაღადი და რომის წინასწარმეტყველური როლი: უკანასკნელი დღეების გამოცხადება დანიელის წიგნში

Jeff Pippenger

2024-04-11

დანიელის მეთერთმეტე თავში არის წინასწარმეტყველების რამდენიმე ხაზი, რომლებიც ყველანი ეთანხმებიან ამ თავის უკანასკნელ ექვს მუხლს. ის ნაწილი, რომელიც შეესაბამება ორმოცე მუხლის ისტორიას აღსასრულის დროიდან 1989 წელს, ორმოცდამეერთე მუხლის საკვირაო კანონის დადგომამდე, არის წინასწარმეტყველების ის ნაწილი, რომელიც დაბეჭდილი იყო უკანასკნელ დღემდე. ეს არის დანიელისეული დამატება იესო ქრისტეს გამოცხადებისა, რომელიც იხსნება მადლის დროის დახურვის წინ. მეორე მუხლი წარადგენს ტრამპს, უკანასკნელ რესპუბლიკელ პრეზიდენტს, უკანასკნელ პრეზიდენტს, პრეზიდენტს, რომელიც არის შვიდთაგან მერვე, და იგი არის უმდიდრესი პრეზიდენტი, რომელმაც დაიწყო გლობალისტების აღმზრა, როდესაც 2015 წელს თავისი კანდიდატურა გამოაცხადა. მეათე მუხლი მიუთითებს 1989 წელზე, ხოლო მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლები მიუთითებს უკრაინის ომზე, რომელიც 2014 წელს დაიწყო, პუტინის გამარჯვებითა და შემდგომი დაღუპვით.

მეცამეტე-მეთხუთმეტე მუხლები აღწერს მე-40 მუხლში მოხსენიებული სამი ბრძოლიდან მესამეს, რომელიც იწყება საბჭოთა კავშირის დაშლით 1989 წელს, შემდეგ უკრაინის ომით, რასაც მოჰყვება პანიუმის ბრძოლა, რომელიც წარმოადგენს ამერიკის შეერთებულ შტატებში განდგომილი პროტესტანტიზმის გარეგან ბრძოლას მსოფლიოს გლობალისტების წინააღმდეგ.

განდგომილი პროტესტანტიზმი იმარჯვებს და ამყარებს სამმაგი კავშირის იერარქიულ ურთიერთობას, რომელიც განხორციელდება მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დროს. მხეცი არის კათოლიციზმი, და იგი არის სამი ძალის თავი, წარმოდგენილი იზებელად და მრავალი სხვა სიმბოლოთი. იგი არის მეძავი, რომელიც ბატონობს მხეცზე და ზის მასზე.

ცრუწინასწარმეტყველი არის ამერიკის შეერთებული შტატები, წარმოდგენილი თავისი ქმართ, აქაბით, რომელიც არის დრაკონის ათმაგი სამეფოს თავი. პანიუმის ბრძოლა ძვ. წ. 200 წელს განასახიერებს გლობალიზმსა და განდგომილ პროტესტანტიზმს შორის არსებულ გარეგან ბრძოლას. შინაგანი ბრძოლა წარმოდგენილია ძვ. წ. 167 წლის აჯანყებით, რასაც მოჰყვა ტაძრის ხელახალი კურთხევა, როგორც ეს ხანუქას მიერ არის მოხსენიებული ძვ. წ. 164 წელს; ამას კი შემდგომ მოჰყვა პერიოდი ძვ. წ. 161 წლიდან ძვ. წ. 158 წლამდე, რომელიც განასახიერებს იმ ვითარებას, როდესაც ამერიკის შეერთებული შტატები აღმართავს კათოლიციზმის ეკლესიისა და სახელმწიფოს კავშირის ხატებას, როგორც ეს წარმოდგენილია „კავშირის“ მიერ.

მეცამეტე მუხლში ურია სმითი გვამცნობს, რომ რაფიის ბრძოლის შემდეგ თოთხმეტი წლის გასვლისა, პტოლემე კვდება „უზომო სმისა და გარყვნილების გამო, და მის ნაცვლად გამეფდა მისი ძე, პტოლემე ეპიფანე, იმ ჟამად ოთხი თუ ხუთი წლის ბავშვი. ანტიოქემ კი, ამავე დროს, თავის სამეფოში აჯანყების ჩახშობისა და აღმოსავლეთის მხარეთა დამორჩილებისა და მათი მორჩილებაში განმტკიცების შემდეგ, თავისუფლად შეეძლო წამოეწყო ნებისმიერი საქმე, როცა ახალგაზრდა ეპიფანე ეგვიპტის ტახტზე ავიდა.“ პუტინის ხანმოკლე გამარჯვების დასრულების შემდეგ, ტრამპი მზად იქნება ეგვიპტის ახალ ყრმა მეფეს გაუსწორდეს. ვიდრე ამას იზამს, იგი შეერთებული შტატების შიგნით „ჩაახშობს აჯანყებას“.

როცა ტრამპი არჩეული იქნება, იგი განახორციელებს კანონებს, რომელთა წინასახე 1798 წლის უცხოელთა და ამბოხების აქტებში იქნა მოცემული, „habeas corpus“-ის შეჩერებასთან ერთად, როგორც ეს პირველმა რესპუბლიკელმა პრეზიდენტმა გააკეთა სამოქალაქო ომზე საპასუხოდ. მისი მოქმედებებიც წინასწარ იქნა ნასახი პრეზიდენტ გრანტის მოქმედებებით, როცა იგი კუ-კლუქს-კლანს უპირისპირდებოდა, და ფ. დ. რუზველტის მიერ, როცა მან მეორე მსოფლიო ომის დროს იაპონელები და სხვებიც დააპატიმრა, აგრეთვე უკანასკნელი ჯორჯ ბუშის Patriot Act-ით.

იგი, როგორც სელევკოსის შემთხვევაში, ჩაახშობს აჯანყებას შეერთებულ შტატებში და შემდეგ მზერას მიმართავს ეგვიპტის „ყმაწვილ მეფისკენ“. ამგვარად, იგი შეკრავს კავშირს მაკედონიის ფილიპესთან, რადგან სმიტი წერს: „იმავე დროს, მაკედონიის მეფე ფილიპე შევიდა კავშირში ანტიოქესთან, რათა მათ შორის გაენაწილებინათ პტოლემეს სამფლობელოები, და თითოეული აპირებდა აეღო ის ნაწილები, რომლებიც მასთან ყველაზე ახლოს იყო და მისთვის ყველაზე ხელსაყრელი. აქ იყო სამხრეთის მეფის წინააღმდეგ საკმარისი აღდგომა, რათა აღსრულებულიყო წინასწარმეტყველება, და, უეჭველად, სწორედ ის მოვლენები, რომელთაც წინასწარმეტყველება გულისხმობდა.“

ტრამპი ჩამოაყალიბებს მტკიცე კავშირს ნატოს ერებთან (გაერთიანებული ერების ორგანიზაციასთან), რათა მიმართოს რუსეთს და პუტინის დაშლის შედეგების აღმოფხვრის სირთულეებს. იმ დროს, მეთოთხმეტე მუხლისა და სმითის კომენტარის თანახმად, „შემოდის ახალი ძალა“. პაპობა შუამდგომლობას გასწევს, რათა დაიცვას რუსეთი და მისი სატელიტები ნატოსა და შეერთებული შტატების ხელისუფლებისგან, ანუ, როგორც სმითის კომენტარი მიუთითებს, „რომმა ილაპარაკა; და სირიასა და მაკედონიამ მალე იხილეს ცვლილება, რომელიც მათი სიზმრის სახეს გადაეფინა. რომაელები ჩაერივნენ ეგვიპტის ახალგაზრდა მეფის სასარგებლოდ, მტკიცედ განზრახულნი, რომ იგი დაცული ყოფილიყო ანტიოქოსისა და ფილიპეს მიერ განზრახული დაღუპვისაგან. ეს იყო ძვ. წ. 200 წელი და წარმოადგენდა რომაელთა ერთ-ერთ პირველ მნიშვნელოვან ჩარევას სირიისა და ეგვიპტის საქმეებში.“

რომი, ტვიროსის მეძავი, მაშინ იწყებს თავისი სიმღერების გალობას და დედამიწის მეფეებთან მრუშობას, იმაზე უწინარეს, ვიდრე ეს მეფეები სულ ორ მუხლში შემდგომ სრულ მორჩილებაში შევიდოდნენ მის მიმართ. სწორედ იმავე დროს მოხდა პანიუმის ბრძოლა. ძვ. წ. 200 წელი აღნიშნავს ტვიროსის მეძავის მიერ სიმღერის დაწყებას, და იგი ამას აკეთებს რუსეთის დაცვის თაობაზე, რომლის გაყოფაზეც შეერთებული შტატები

და გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია ახლახან შეთანხმდნენ თავიანთი ორმხრივი სარგებლისთვის. მეძავი სძლევს მათ ორივეს, მაგრამ შემდეგ პანიუმის „ბრძოლა“ ხდება და შეერთებული შტატები იმარჯვებს გაერთიანებულ ერების ორგანიზაციაზე.

სიმბოლურად, ოცდაცამეტი წლის შემდეგ მოდენის აჯანყება იწყება შეერთებულ შტატებში. სიმბოლურად, ამის შემდეგ სამი წლის შემდეგ, ჰანუქათი წარმოდგენილის სახით, დამკვიდრდება ეგრეთ წოდებული პროტესტანტიზმისა და კონსტიტუციური რესპუბლიკის ხელახლა კურთხევა. სიმბოლურად, ამის შემდეგ კიდევ სამი წლის შემდეგ, იწყება ის პერიოდი, რომელიც წარმოდგენილია იუდეველთა რომთან კავშირით.

საბოლოო მოძრაობები სწრაფი იქნება; ამიტომ, მუხლებში ორმოცდარვა წლით წარმოდგენილი ისტორია აღწერს სწრაფი მოვლენების თანმიმდევრობას, რომელიც წინასწარმეტყველებამ განსაზღვრულად დაადგინა, რომ იწყება აღსასრულის ჟამს, 1989 წელს; ამას მოჰყვა მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლების მეორე ბრძოლა 2014 წელს; შემდეგ — 2015 წელი, როდესაც ტრამპმა გამოაცხადა თავისი კანდიდატურა პრეზიდენტობისთვის და ამგვარად დაიწყო მისი წინასწარმეტყველური საქმიანობა გლობალიზმის აღდგრის საქმეში. როგორც კი ტრამპი დაიწყებს უკვე მიმდინარე სამოქალაქო ომის ჩახშობის საქმეს, იგი შეეცდება გაეროსთან ალიანსის დამყარებას (NATO—ფილიპე მაკედონელი), და რომი დაიწყებს გალობას. მცდელობითი ალიანსი გადაიქცევა იმ ორ ძალას შორის უზენაესობისთვის ბრძოლად, რომელიც პანიუმის ბრძოლით არის წარმოდგენილი.

მაშასადამე, პანიუმი არის მეცამეტე მუხლის საგზაო ნიშანი, სადაც იწყება ის საბოლოო სწრაფი მოძრაობები, რომლებიც საკვირაო კანონს უძღვის წინ. ყველა წინასწარმეტყველი უფრო მეტად საუბრობდა ქვეყნიერების აღსასრულზე, ვიდრე იმ დროზე, რომელშიც თავად ცხოვრობდნენ, და იესო, ცხადია, ყველა წინასწარმეტყველზე უდიდესი იყო. ჯვრის წინ, რომელიც საკვირაო კანონის ტიპს წარმოადგენს და რაც მეთექვსმეტე მუხლით არის წარმოდგენილი, იესომ თავის მოწაფეებთან ერთად იმოგზაურა პანიუმში. იქ გატარებული დრო და იქ წარმოთქმული გაკვეთილები შეესაბამება მალე მოსალოდნელ პანიუმის ბრძოლას. ისტორიის განმავლობაში პანიუმს რამდენიმე სახელწოდება ჰქონდა, ხოლო ქრისტეს დროს პანიუმის სახელწოდება იყო კესარია ფილიპესი.

„იესო და მისი მოწაფეები ახლა კესარია ფილიპეს მიდამოებში მდებარე ერთ-ერთ ქალაქში მივიდნენ. ისინი უკვე გალილეის საზღვრებს მიღმა იყვნენ, იმ მხარეში, სადაც კერპთაყვანისმცემლობა ბატონობდა. აქ მოწაფეები იუდაიზმის მაკონტროლებელი გავლენისგან განშორებულნი იყვნენ და წარმართულ თაყვანისცემასთან უფრო ახლო შეხებაში მოჰყავდათ. მათ ირგვლივ წარმოდგენილი იყო ცრურწმენის ისეთი სახეები, რომლებიც ქვეყნის ყოველს კუთხეში არსებობდა. იესოს სურდა, რომ ამ საგანთა ხილვას ისინი წარმართთა წინაშე თავიანთი პასუხისმგებლობის გაცნობიერებამდე მიეყვანა. ამ მხარეში ყოფნისას იგი ცდილობდა, ხალხის სწავლებისგან განერიდა და თავი უფრო სრულად თავისი მოწაფეებისთვის მიეძღვნა.“

„იგი აპირებდა ეუწყებინა მათთვის იმ ტანჯვის შესახებ, რომელიც მას ელოდა. მაგრამ უწინარეს ყოვლისა განმარტოვდა და ილოცა, რათა მათი გულები მომზადებულიყო მისი სიტყვების მისაღებად. მათთან დაბრუნებისას მან მაშინვე არ გაუზიარა ის, რისი უწყებაც სურდა. ვიდრე ამას იზამდა, მისცა მათ შესაძლებლობა, ელიარებინათ თავიანთი რწმენა მისდამი, რათა განმტკიცებულიყვნენ მოახლოებული განსაცდელისთვის. მან ჰკითხა: „ხალხი ვის მეუბნება მე, კაცის ძეს?““

სამწუხაროდ, მოწაფეები იძულებულნი იყვნენ ელიარებინათ, რომ ისრაელმა ვერ შეიცნო თავისი მესია. მართლაც, ზოგიერთმა, როცა იხილა მისი სასწაულები, იგი დავითის ძედ აღიარა. იმ მრავალთაგან, რომლებიც ბეთსაიდაში იქნენ დაპურებულნი, იყო სურვილი, რომ იგი ისრაელის მეფედ გამოეცხადებინათ. მრავალნი მზად იყვნენ, მიეღოთ იგი როგორც წინასწარმეტყველი; მაგრამ არ სწამდათ, რომ იგი მესია იყო.

იესომ ახლა მეორე კითხვა დასვა, რომელიც თვით მოწაფეებს შეეხებოდა: „ხოლო თქვენ, ვისად მეტყვით მე?“ პეტრემ უპასუხა: „შენ ხარ ქრისტე, ძე ცოცხალი ღვთისა.“

„თავიდანვე პეტრეს სჯეროდა, რომ იესო მესია იყო. მრავალი სხვაც, ვინც იოანე ნათლისმცემლის ქადაგებით იყო მხილებული და ქრისტე მიიღო, დაეჭვდა იოანეს მისიის შესახებ, როცა იგი დააპატიმრეს და სიკვდილით დასაჯეს; და ახლა მათ ეჭვი შეეპარათ, რომ იესო იყო ის მესია, რომელსაც ასე დიდხანს ელოდნენ. მრავალმა მოწაფემ, რომლებიც გულმხურვალედ მოელოდნენ, რომ იესო დავითის ტახტზე დაიკავებდა თავის ადგილს, მიატოვა იგი, როცა დაინახეს, რომ მას ასეთი განზრახვა არ ჰქონდა. მაგრამ პეტრე და მისი თანამგზავრები თავიანთ ერთგულებას არ განდგომიან. მათი, ვინც გუშინ აქებდა და დღეს გმობს, მერყევმა საქციელმა მაცხოვრის ჭეშმარიტ მიმდევართა რწმენა ვერ შეარყია. პეტრემ განაცხადა: „შენ ხარ ქრისტე, ძე ცოცხალი ღვთისა“. იგი არ დალოდებია მეფურ პატივებს, რომლითაც მის უფალს დაავიზგვინებდნენ, არამედ მიიღო იგი მის დამცირებაში.“

„პეტრემ გამოთქვა თორმეტის რწმენა. თუმცა მოწაფეები ჯერაც შორს იყვნენ ქრისტეს მისიის გაგებისაგან. მღვდლებისა და მთავართა წინააღმდეგობა და მცდარი წარმოდგენა, თუმცა მათ ქრისტესგან ვერ განარიდებდა, მაინც დიდ საგონებელში აგდებდა მათ. მათ გზა ნათლად არ უჩანდათ. მათი ადრინდელი აღზრდის გავლენა, რაბინთა სწავლება, ტრადიციის ძალა, ჯერ კიდევ ეფარებოდა მათ ჭეშმარიტების ხედვას. დროდადრო იესოსგან მათზე ნათლის ძვირფასი სხივები ელავდა, თუმცა ხშირად ისინი ჰგავდნენ კაცებს, რომელნიც ჩრდილთა შორის ხელის ცეცებით დადიან. მაგრამ ამ დღეს, ვიდრე თავიანთი რწმენის დიდ განსაცდელს პირისპირ შეხვდებოდნენ, სულიწმიდა ძალით გადმოვიდა მათზე. მცირე ხნით მათი თვალი მიიქცა „ხილულთა საგანთაგან“, რათა ეხილათ „უხილავნი საგანნი“. 2 Corinthians 4:18. კაცობრივი ბუნების საფარქვეშ მათ განჰჳრიტეს ღვთის ძის დიდება.“

„იესომ მიუგო პეტრეს და უთხრა: „ნეტარ ხარ შენ, სიმონ ბარ-იონა, რადგან ხორცსა და სისხლს არ განუგიცხადებია ეს შენთვის, არამედ ჩემს მამას, რომელიც ზეცაშია.““

ჭეშმარიტება, რომელიც პეტრემ აღიარა, მორწმუნის რწმენის საფუძველია. ეს არის ის, რაც თავად ქრისტემ გამოაცხადა მარადიულ სიცოცხლედ. მაგრამ ამ ცოდნის ფლობა არავითარ საფუძველს არ იძლეოდა თვითგანდიდებისთვის. პეტრესთვის ეს არ გამოცხადებულა მისი საკუთარი სიბრძნითა თუ სიკეთით. კაცობრიობას არასოდეს ძალუძს, თავისთავად, მიაღწიოს ღვთიურის შემეცნებას. „ცაა იგი სიმაღლით; რას იზამ? შავეთზე ღრმას; რას შეიცნობ?“ იოზი 11:8. მხოლოდ შვილად მიღების სულს შეუძლია გაგვიცხადოს ჩვენ ღვთის სიღრმენი, რომლებიც „თვალს არ უხილავს, ყურს არ სმენია და კაცის გულში არ შესულა.“ „ხოლო ჩვენ ღმერთმა თავისი სულით გაგვიცხადა, რადგან სული იკვლევს ყოველივეს, თვით ღვთის სიღრმეთაც.“ 1 კორინთელთა 2:9, 10. „უფლის საიდუმლო მის მოშიშებთანაა;“ და ის ფაქტი, რომ პეტრემ ქრისტეს დიდება შეიცნო, მოწმობდა, რომ იგი იყო „ღვთისგან განსწავლული.“ ფსალმუნი 25:14; იოანე 6:45. აჰ, ჭეშმარიტად, „ნეტარ ხარ შენ, სიმონ ბარ-იონა, რადგან ხორცსა და სისხლს არ გამოუცხადებია ეს შენთვის.“

იესომ განაგრძო: „და მე გეუბნები შენც: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას; და ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას.“ სიტყვა „პეტრე“ ნიშნავს ქვას,—მოგორავ ქვას. პეტრე არ იყო ის კლდე, რომელზედაც ეკლესია დაფუძნდა. ჯოჯოხეთის ბჭეებმა სძლიეს მას, როცა მან წყევლითა და ფიცით უარყო თავისი უფალი. ეკლესია აგებულ იქნა იმ ერთზე, რომლის წინააღმდეგაც ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ.

„მხსნელის მოსვლამდე მრავალი საუკუნით ადრე მოსემ მიუთითა ისრაელის ხსნის კლდეზე. მეფსალმუნემ იმღერა „ჩემი ძალის კლდეზე“. ესაიამ დაწერა: „ამიტომ ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, ვდებ სიონში საძირკველად ქვას, გამოცდილ ქვას, ძვირფას ქვაკუთხედს, მტკიცე საფუძველს.“ მეორე რჯული 32:4; ფსალმუნი 62:7; ესაია 28:16. თავად პეტრეც, შთაგონებით წერით, ამ წინასწარმეტყველებას იესოს მიმართ იყენებს. იგი ამბობს: „თუ იგემეთ, რომ მოწყალეა უფალი: რომელსაცთანაც მოხვედით, ცოცხალ ქვასთან, ადამიანთაგან უარყოფილთან, მაგრამ ღვთის წინაშე რჩეულთან და ძვირფასთან, თქვენც, როგორც ცოცხალი ქვები, შენდებით სულიერ სახლად.“ 1 პეტრე 2:3–5, R. V.

„ვერავინ დადებს სხვა საძირკველს გარდა უკვე დადებულისა, რომელიც არის იესო ქრისტე.“ 1 კორინთელთა 3:11. „ამ კლდეზე“, თქვა იესომ, „ავაშენებ ჩემს ეკლესიას.“ ღვთის და ყველა ზეციური გონიერი არსების წინაშე, ჯოჯოხეთის უხილავი ლაშქრის წინაშე, ქრისტემ თავისი ეკლესია დააფუძნა ცოცხალ კლდეზე. ეს კლდე თვითონვეა იგი,—მისივე სხეული, ჩვენთვის დამტკრეული და გვემული. ამ საძირკველზე აშენებულ ეკლესიას ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ.

„რა უსუსურად ჩანდა ეკლესია, როცა ქრისტემ ეს სიტყვები წარმოთქვა! იყო მხოლოდ მორწმუნეთა მცირერიცხოვანი გუნდი, რომელთა წინააღმდეგაც მიმართული იქნებოდა ეშმაკთა და ბოროტ ადამიანთა მთელი ძალა; თუმცა ქრისტეს მიმდევრებს არ უნდა შეშინებოდათ. თავიანთი ძალის კლდეზე

დაფუძნებულნი, ისინი ვერ იქნებოდნენ დამხოზილნი.

„ექვსი ათასი წლის განმავლობაში რწმენა ქრისტეზე შენდებოდა. ექვსი ათასი წლის განმავლობაში სატანური რისხვის წყალდიდობანი და ქარიშხალნი ეცემოდა ჩვენი ხსნის კლდეს; მაგრამ იგი ურყევად დგას.

„პეტრემ გამოთქვა ის ჭეშმარიტება, რომელიც ეკლესიის რწმენის საფუძველია, და იესომ ახლა პატივი მიაგო მას, როგორც მორწმუნეთა მთელი სხეულის წარმომადგენელს. მან თქვა: „და მოგცემ შენ ცათა სასუფეველის გასაღებებს; და რასაც შეკრავ მიწაზე, შეკრული იქნება ცაში; და რასაც გახსნი მიწაზე, გახსნილი იქნება ცაში.“

„ცათა სასუფეველის გასაღებები“ ქრისტეს სიტყვებია. წმინდა წერილის ყოველი სიტყვა მისია და აქ შედის. ამ სიტყვებს ძალა აქვთ, გახსნან და დახშონ ცა. ისინი აცხადებენ იმ პირობებს, რომელთა საფუძველზეც ადამიანები მიიღებიან ან უარყოფილნი იქნებიან. ამრიგად, მათი საქმე, ვინც ღვთის სიტყვას ქადაგებს, ზოგისთვის სიცოცხლის სურნელია სიცოცხლედ, ხოლო სხვებისთვის — სიკვდილის სურნელი სიკვდილად. მათი მისია მარადიული შედეგებით არის დამძიმებული.

„მაცხოვარმა სახარების საქმე მხოლოდ პეტრეს პირადად არ მიანდო. მოგვიანებით, პეტრესთვის ნათქვამი სიტყვების გამეორებით, მან ისინი უშუალოდ ეკლესიას მიუსადაგა. და იმავე შინაარსით ეს სიტყვები თორმეტსაც ეთქვა, როგორც მორწმუნეთა სხეულის წარმომადგენლებს. იესოს ერთ-ერთი მოწაფისთვის სხვებზე აღმატებული რაიმე განსაკუთრებული უფლებამოსილება რომ მიენიჭებინა, ჩვენ ვეღარ ვიხილავდით მათ ასე ხშირად დავაში იმის შესახებ, თუ ვინ უნდა ყოფილიყო უდიდესი. ისინი თავიანთი მოძღვრის ნებას დაემორჩილებოდნენ და პატივს მიაგებდნენ მას, ვინც მან აირჩია.

იმის ნაცვლად, რომ ერთნი დაედგინათ თავიანთ მეთაურად, ქრისტემ მოწაფეებს უთხრა: „ნუ იწოდებით რაზიდ“; „არც მოძღვრებად იწოდებოდეთ, რადგან ერთი არის თქვენი მოძღვარი, ქრისტე.“ მათე 23:8, 10.

„ყოველი კაცის თავი ქრისტეა“. ღმერთმა, რომელმაც ყოველივე მაცხოვრის ფერხთა ქვეშ დაამორჩილა, „მისცა იგი ეკლესიას ყოველივეზე თავად, რომელიც არის მისი სხეული, სისავსე მისი, რომელიც ყოველივეს ყოველივეში აღავსებს“. 1 Corinthians 11:3; Ephesians 1:22, 23. ეკლესია ქრისტეზეა აღშენებული, როგორც თავის საფუძველზე; იგი უნდა ემორჩილებოდეს ქრისტეს, როგორც თავის თავს. იგი არ უნდა იყოს ადამიანზე დამოკიდებული და არც ადამიანის მიერ იმართებოდეს. მრავალნი ამტკიცებენ, რომ ეკლესიაში ნდობით აღჭურვილი მდგომარეობა მათ ანიჭებს უფლებას, უკარნახონ სხვებს, რა უნდა სწამდეთ და რა უნდა აკეთონ. ამ პრეტენზიას ღმერთი არ ადასტურებს. მაცხოვარი აცხადებს: „თქვენ ყველანი ძმები ხართ“. ყველა ცდუნების წინაშე დგას და ყველა შეცდომის შესაძლებლობის ქვეშაა. ვერავითარ სასრულ არსებას ვერ დავეყრდნობით ხელმძღვანელობისათვის. რწმენის კლდე არის ქრისტეს ცოცხალი ყოფნა ეკლესიაში. ამაზე უძლიერესად სუსტმაც კი შეიძლება დაეყრდნოს, ხოლო ისინი, რომელთაც თავი უძლიერესებად

მიაჩნიათ, უსუსტესნი აღმოჩნდებიან, თუ ქრისტეს არ გახდიან თავიანთ ძალად. „წყეულმც იყოს კაცი, რომელიც კაცზეა მინდობილი და ხორცს თავის მკლავად ხდის“. უფალი „კლდეა; სრულყოფილია მისი საქმე“. „ნეტარნი არიან ყველანი, ვინც მასზე ამყარებს სასოებას“. Jeremiah 17:5; Deuteronomy 32:4; Psalm 2:12.

„პეტრეს აღიარების შემდეგ იესომ მოწაფეებს უბრძანა, არავისთვის ეთქვათ, რომ იგი იყო ქრისტე. ეს ბრძანება მიეცათ მწიგნობართა და ფარისეველთა მტკიცე წინააღმდეგობის გამო. უფრო მეტიც, ხალხს, და თვით მოწაფეებსაც კი, მესიის შესახებ იმდენად მცდარი წარმოდგენა ჰქონდათ, რომ მის შესახებ საჯარო განცხადება მათ ვერ მისცემდა მისი ხასიათისა და მისი საქმის ნამდვილ გაგებას. მაგრამ დღითი დღე იგი მათ თავს უმჟღავნებდა, როგორც მაცხოვარი, და ამგვარად სურდა, მათთვის მიეცა მის შესახებ, როგორც მესიის შესახებ, ჭეშმარიტი წარმოდგენა.“

„მოწაფეები კვლავაც მოელოდნენ, რომ ქრისტე იმეფებდა, როგორც ამქვეყნიური მთავარი. თუმცა მან ამდენ ხანს დაფარა თავისი განზრახვა, მათ სწამდათ, რომ იგი სამუდამოდ არ დარჩებოდა სიღარიბესა და შეუმჩნეველობაში; ახლოს იყო ჟამი, როცა იგი დააფუძნებდა თავის სამეფოს. ის აზრი, რომ მღვდლებისა და რაბინების სიძულვილს ვერასოდეს დამლევდნენ, რომ ქრისტე უარყოფილი იქნებოდა თავისი საკუთარი ერის მიერ, ცრუმასწავლებლად შეირაცხებოდა და ბოროტმოქმედით ჯვარს აცვამდნენ,—ასეთი აზრი მოწაფეებს არასოდეს გაეცლოთ გულში. მაგრამ სიბნელის ძალაუფლების ჟამი მოახლოებულიყო, და იესოს უნდა გაეხსნა თავისი მოწაფეებისთვის მათ წინაშე მდგარი ბრძოლა. იგი დამწუხრებული იყო, რადგან წინასწარ ჰვრეტდა ამ განსაცდელს.“ The Desire of Ages, 411-415.

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთექვსმეტე მუხლი წარმოადგენს შეერთებულ შტატებში მალე მოსასვლელ კვირადღის კანონს. იმ „მიწისძვრის“ ჟამის უშუალოდ წინ, ისინი, ვინც ცდილობენ იცნენ ას ორმოცდაათი ათასთა შორის, თავიანთი ძილისგან იღვიძებენ. მათ აღვიძებს წინასწარმეტყველური უწყება. იმ დროს ორი კლასი ცხადდება და, როგორც ეს ათი ქალწულის იგავშია ნაჩვენები, ერთ კლასს ზეთი აქვს ჭურჭელში, ხოლო მეორე კლასს — არა. დანიელის მეთერთმეტე თავის მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლების ჩათვლით, არა მხოლოდ წარმოადგენს იმ წინასწარმეტყველურ ისტორიას, რომელიც კვირადღის კანონს უძღვის წინ, არამედ წარმოადგენს „უწყებასაც“, რომელიც, ათი ქალწულის იგავის კონტექსტში, არის „ზეთი“, რომელიც ბრძენთ ექნებათ, რათა მიიღონ ღვთის ბეჭედი და აღიმართონ როგორც დროშა დიდი მიწისძვრის ჟამს. ამ სტატიებმა ახლა ყველა სტატიის მწვერვალს მიაღწია, რადგან უწყება, რომელიც ამ მუხლებშია წარმოდგენილი, არის ის ოქროს ზეთი, რომელიც ქვემოთ იღვრება ორი ოქროს მილის მეშვეობით.

ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„იმ დრომდე, ვიდრე ისინი, რომელნიც ჭეშმარიტებას აღიარებენ, სატანას ემსახურებიან, მისი ჯოჯოხეთური ჩრდილი ღმერთისა და ზეცის შესახებ მათ ხედვას გადაუღობავს. ისინი დაემსგავსებიან მათ, რომელთაც თავიანთი პირველი სიყვარული დაკარგეს. მათ არ შეეძლებათ მარადიული სინამდვილის ჰვრეტა. ის,

რაც ღმერთმა ჩვენთვის მოამზადა, წარმოდგენილია ზაქარიას წიგნში, 3-ე და 4-ე თავებში, აგრეთვე 4:12–14-ში: „და კვლავ მივუგე და ვუთხარი მას: რა არის ეს ორი ზეთისხილის რტო, რომლებიც ორი ოქროს მილით თავიანთგან ოქროს ზეთს ასხამენ? მან მიპასუხა და მითხრა: ნუთუ არ იცი, ეს რა არის? და მე ვთქვი: არა, ჩემო უფალო. მაშინ თქვა მან: ესენი არიან ორი ცხებული, რომლებიც მთელი ქვეყნის უფლის წინაშე დგანან.“

„უფალი სავსეა რესურსებით. მას არავითარი საშუალებების ნაკლებობა არა აქვს. სწორედ ჩვენი რწმენის სიმცირის, ჩვენი ქვეყნიურობის, ჩვენი ფუჭი ლაპარაკის, ჩვენი ურწმუნოების გამო, რომელიც ჩვენს საუბარში ვლინდება, მუქი ჩრდილები იკრებება ჩვენს ირგვლივ. ქრისტე არც სიტყვით და არც ხასიათით არ არის გამოცხადებული, როგორც სრულიად საამური და ათი ათასთაგან უმთავრესი. როდესაც სული კმაყოფილდება იმით, რომ თავი აღამაღლოს ამაოებისკენ, უფლის სულს მისთვის მცირედის გაკეთება თუ შეუძლია. ჩვენი ახლომხედველი ხედვა ჩრდილს ჭვრეტს, მაგრამ ვერ ხედავს მის მიღმა მდგომ დიდებას. ანგელოზები აკავებენ ოთხ ქარს, წარმოდგენილს როგორც განრისხებული ცხენი, რომელიც ცდილობს თავს დააღწიოს შეკავებას და მთელი დედამიწის პირზე გადაექანოს, თავის გზაზე ნგრევა და სიკვდილი მოიტანოს.“

„განა დავიძინებთ თვით მარადიული სამყაროს ზღვარზე? განა ვიქნებით მოდუნებულნი, ცივნი და მკვდარნი? ოჰ, ნეტავ ჩვენს ეკლესიებში გვქონდეს ღვთის სული და სუნთქვა, შთაბერილი მისი ხალხისათვის, რათა დადგნენ თავიანთ ფერხთით და იცოცხლონ. ჩვენ გვმართებს დავინახოთ, რომ გზა ვიწროა და კარიბჭე — ტევრი. მაგრამ როდესაც ამ ტევრ კარიბჭეში გავდივართ, მისი სივრცე უსაზღვროა.“ Manuscript Releases, ტომი 20, 217.

„მთელი დედამიწის უფლის წინაშე მდგომ ცხებულთ ის მდგომარეობა აქვთ, რომელიც ოდესღაც სატანას, როგორც მფარველ ქერუბიმს, მიეცა. თავისი ტახტის გარემომცველი წმიდა არსებების მეშვეობით უფალი დედამიწის მცხოვრებთაგან უწყვეტ კავშირს ინარჩუნებს. ოქროს ზეთი განასახიერებს იმ მადლს, რომლითაც ღმერთი მორწმუნეთა სანათებს ამარაგებს, რათა მათმა შუქმა არ ირხეოდეს და არ ჩაქრეს. ეს წმიდა ზეთი რომ ზეციდან არ იღვრებოდეს ღვთის სულის უწყებათა მეშვეობით, ბოროტების ძალებს ადამიანებზე სრული ბატონობა ექნებოდათ.“

„ღმერთს უპატიობენ, როდესაც არ ვიღებთ იმ უწყებებს, რომელთაც იგი გვიგზავნის. ამგვარად უარყოფთ იმ ოქროს ზეთს, რომელსაც იგი ჩვენს სულებში ჩაასხამდა, რათა იგი სიბნელეში მყოფათათვის გადაცემულიყო. როდესაც გაისმება მოწოდება: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად,“ ისინი, რომელთაც არ მიუღიათ წმიდა ზეთი, რომელთაც არ დაუწევიან ქრისტეს მადლი თავიანთ გულებში, აღმოაჩენენ, უგუნური ქალწულების მსგავსად, რომ თავიანთი უფლის შესახვედრად მზად არ არიან. მათში არ არის ძალა, რომ ზეთი მოიპოვონ, და მათი ცხოვრება ნანგრევებად იქცევა. მაგრამ თუ ღვთის წმიდა სული ითხოვება, თუ ვევედრებით, როგორც მოსე ევედრებოდა: „მიჩვენე მე შენი დიდება,“ ღვთის სიყვარული ჩვენს გულებში უხვად გადმოიღვრება. ოქროს მილებით ოქროს ზეთი ჩვენამდე მოაღწევს. „არც ძალით და არც ძლიერებით, არამედ ჩემი სულით, ამბობს

ცაბათ უფალი.“ სიმართლის მზის კაშკაშა სხივების მიღებით, ღვთის შვილები
ბრწყინავენ, როგორც ნათლები ქვეყნიერებაში.“ Review and Herald, July 20, 1897.